

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 19. september 2016

Sag 92/2016

A A/S ved advokat Peter Appel
påkærer Østre Landsrets afgørelse om at henvise et krav om erstatning til civilt søgsmål
i sagen:

Anklagemyndigheden

mod

T A/S

(advokat Jens Rostock-Jensen),

T1

(advokat Andro Vrlic),

T2

(advokat Sysette Vinding Kruse)

og

T3

(advokat Casper Andreasen)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Østre Landsrets 22. afdeling den 27. april 2016.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt og Kurt Rasmussen.

Påstande

Kærende, A A/S, har nedlagt påstand om, at adhæsionsbegæringen imødekommes.

De indkærede, T A/S, T1 og T2, har påstået afvisning, subsidiært stadfæstelse af landsrettens kendelse.

Indkærede, T3, har påstået afvisning.

T A/S og T1 har anmodet om mundtlig behandling af kæresagen.

Sagsfremstilling

Under landsrettens behandling af en straffeankesag vedrørende kursmanipulation fremsatte A A/S et krav om erstatning på knap 83 mio. kr. for tab ved erhvervelsen af aktier i T A/S. Erstatningskravet havde ikke været fremsat under byrettens behandling af straffesagen.

Landsretten afsagde den 27. april 2016 kendelse om spørgsmålet og henviste erstatningskravet til civilt søgsmål.

A har den 10. maj 2016 påkæret landsrettens afgørelse til Højesteret og har samtidig søgt Procesbevillingsnævnet om karettilladelse. Procesbevillingsnævnet har stillet nævnets behandling af sagen i bero, indtil Højesteret har truffet afgørelse.

Anbringender

A A/S har anført, at landsrettens påkendelse af erstatningskravet ikke vil medføre en påkendelse af erstatningsretlige spørgsmål, der efter deres karakter ikke egner sig til en domsmandssag eller medfører en udvidelse af bevisførelsen ud over vurderingen af de faktiske forhold, der skal lægges til grund for bevisvurderingen i straffesagen.

Heller ikke to-instansprincippet er til hinder for, at As erstatningskrav påkendes i ankebehandlingen for landsretten.

T A/S, T2 og T1 har gjort gældende, at det fremgår af retsplejelovens § 995, stk. 4, at landsrettens afgørelse ikke kan kæres, og at det vil kræve særlig lovhjemmel at fravige retsplejelovens § 995, stk. 4. Retsplejelovens § 995, stk. 4, må anses som en lex specialis bestemmelse i forhold til retsplejelovens § 968 a, stk. 4, hvorfor denne bestemmelse ikke udgør en hjemmel til kære i den konkrete sag.

As erstatningskrav vil i øvrigt efter sin karakter, omfang og kompleksitet kræve en betydelig bevisførelse og en stillingtagen til komplicerede civile retlige spørgsmål om aftalens indgåelse, mulige regressspørgsmål parterne imellem og tabsbegrænsningspligt for A.

Der er tale om spørgsmål, som ikke egner sig til at blive bedømt under en domsmandssag, og landsrettens kendelse bør derfor stadfæstes, hvis kæremålet ikke afvises.

T3 har tilsluttet sig disse synspunkter for så vidt angår hans påstand om afvisning.

Anklagemyndigheden har anført, at uanset reglerne i retsplejelovens § 968, stk. 4, nr. 6, og § 968 a, stk. 4, følger det af bestemmelsen i retsplejelovens § 995, stk. 4, at der for så vidt angår rettens afgørelse vedrørende borgerlige krav under en straffesag ikke er adgang til kære, hverken med eller uden Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Behandling af erstatningskravet under straffesagen vil endvidere kunne kræve bevisførelse om aftaleindgåelse og tabsopgørelse, som ikke er omfattet af bevisførelsen i straffesagen, og som kan forventes ikke at være ganske ukompliceret.

Højesterets begrundelse og resultat

Kære til Højesteret efter bestemmelsen i retsplejelovens § 968 a, stk. 4, af en kendelse afsagt af landsretten sker under tilsvarende betingelser som efter § 968 om kære af byretsafgørelser, og det er efter den sidstnævnte bestemmelse (§ 968, stk. 1) bl.a. en forudsætning, at kære ikke er afskåret ved andre bestemmelser i retsplejeloven.

Ifølge retsplejelovens § 995, stk. 4, finder kære ikke sted over for rettens beslutninger vedrørende borgerlige krav. Højesteret finder, at denne bestemmelse må forstås således, at den afskærer kære af rettens afgørelse efter retsplejelovens § 991, stk. 4, hvorefter retten på ethvert trin kan nægte et borgerligt kravs forfølgning under straffesagen, når den finder, at dets behandling under denne ikke kan ske uden væsentlig ulempe.

Landsrettens kendelse om at henvise A A/S' erstatningskrav mod de tiltalte i straffesagen til civil søgsmål kan derfor ikke kæres til Højesteret, og Højesteret afviser kæremålet.

Thi bestemmes:

Kæremålet afvises.